

Arrest

nr. 30 209 van 30 juli 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 17 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2009.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, is het rijk binnengekomen op 18 mei 2009 via de nationale luchthaven van Brussel (Zaventem) waar hij door de federale politie werd onderschept in het bezit van een Nederlands reisdocument op naam van X en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juni 2009.

1.3. Op 15 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken op 2 juli 2009. Op 2 juli 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 juli 2009 per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoons staatsburger te zijn van Temne origine en afkomstig van Makeni. In 1998 vluchtte u als gevolg van de burgeroorlog naar Guinee. Tijdens uw vlucht werden uw ouders voor uw ogen doodgeschoten door een vrouw. U vroeg asiel aan in Guinee maar diende in 2000 terug te keren naar Sierra Leone omdat u in Guinee verdacht werd van lidmaatschap van de rebellen. Omdat uw ouders vermoord waren, werd u door uw oom in Freetown, Pahasan Kamara, opgevangen. U ging overdag naar school en hielp daarna bij de huishoudelijke taken. Sinds uw 18e hebt u een relatie met een schoolvriend, Mohamed Sawani. Op 24 april 2009 werd u thuis door de echtgenote van uw oom, Yamabinti Kamara, betrappt terwijl u in uw kamer de liefde bedreef met Mohamed. Ze was geschokt en begon te roepen. Uw oom, andere familieleden die bij hem verbleven en de burens kwamen allemaal op het geroep af. Mohamed lag op u en was daarom nog niet kunnen ontkomen terwijl u door uw oom en de andere omstaanders hard aangepakt werd. U werd met de handen vastgebonden en geslagen en gestampt, terwijl uw oom riep dat u vermoord moest worden. U slaagde er echter in uw belagers weg te duwen en vluchtte naar uw vriend Zakaria die even verderop in uw wijk woont. U vertelde hem wat er gebeurd was. Hij maakte er geen probleem van en bood u aan bij hem thuis te blijven terwijl hij polshoogte ging nemen van de situatie. Even later kwam hij terug met de boodschap dat u nog steeds gezocht werd en wierp hij op dat u beter het land kon verlaten. Hij had voor u nog een Sierra Leoons laissez-passer liggen op naam van een zekere Abu Kabu en jullie vertrokken diezelfde dag nog met de wagen naar Gambia. Jullie kwamen een 4-tal dagen later aan in Gambia en u dook er onder bij een neef van Zakaria. U kon er echter niet blijven omdat Gambia ook een moslim land is. Enkele dagen na uw aankomst vond de neef van Zakaria in de buurt van een club toevallig een zak met daarin een Nederlands paspoort van een look-alike waarvan de identiteitsgegevens bovendien grotendeels overeenstemmen met de uwe. Met dit paspoort kon u op 17 mei 2009 het vliegtuig nemen naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op de luchthaven werd echter vastgesteld dat het paspoort u niet toebehoort en vroeg u asiel aan.

Uw asielaanvraag werd op 15 juni 2009 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing op 29 juni 2009 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 2 juli 2009 werd door de Commissaris-generaal overgegaan tot de intrekking van voormelde beslissing van 15 juni 2009.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst komt de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid weinig overtuigend of doorleefd over. Zo verklaart u dat uw homoseksuele geaardheid het gevolg is van het feit dat u uw ouders op 9-jarige leeftijd zag vermoord worden door een vrouw (gehoorverslag CGVS, p. 10 e.v.). Sindsdien kan u opmerkelijk genoeg wel nog bevriend zijn met meisjes of vrouwen maar is het voor u onmogelijk om seks of een relatie te hebben met iemand van het vrouwelijk geslacht (gehoorverslag CGVS, p. 10 e.v.). U was pas op latere leeftijd echt zeker van uw homoseksuele geaardheid, meer bepaald toen u 15-16 jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd wat er op dat ogenblik, toen u met zekerheid wist dat u homoseksueel was, dan door u heenging, antwoordde u: "voelde me gewoon ok, voelde me niet slecht, alles goed" (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u dat homoseksuelen volgens uw religie vermoord moeten worden, dat ze niet het recht hebben om binnen de moslimgemeenschap te leven, en dat ook uw oom u als assistent Imam zou vermoorden indien hij het zou ontdekken, hetgeen u wel bang maakte (gehoorverslag CGVS, p. 11-12). Gevraagd waarom u zich dan toch gewoon goed en ok voelde toen u zich op 15-16 jarige leeftijd met zekerheid realiseerde dat u homoseksueel was, antwoordde u dat u toen als enige op de hoogte was van uw geaardheid. Niemand anders wist ervan en dus voelde u zich gewoon goed (gehoorverslag CGVS, p. 12), hetgeen echter weinig overtuigend of doorleefd overkomt voor iemand die in Sierra Leone en in het streng religieus milieu waarin u opgroeide op 15-16 jarige leeftijd ontdekt dat hij homoseksueel is.

Verder blijkt ook uw kennis van de leefwereld en juridische positie van homoseksuelen in uw land van herkomst praktisch onbestaand te zijn. Zo verklaarde u opmerkelijk genoeg niet te

weten of homoseksualiteit of homoseksuele handelingen bij wet verboden zijn in Sierra Leone en verklaarde u evenmin te weten of de autoriteiten het in de praktijk toelaten of verbieden, wat al helemaal bedenkelijk is. U hebt alleszins geen weet van veroordelingen wegens homoseksualiteit (gehoorverslag CGVS, p. 14-16). Voorts kent u geen enkele organisatie die in uw land van herkomst opkomt voor de rechten van homoseksuelen en bleek u zelfs nog nooit gehoord te hebben van de in 2004 vermoorde Sierra Leonese holebi-rechten activiste Fanny Ann Eddy (gehoorverslag CGVS, p. 14 en 30) (zie landeninformatie). U weet ook evenmin of er ontmoetingsplaatsen bestaan voor homoseksuelen in Freetown (gehoorverslag CGVS, p. 13-14) en kent buiten uw vriend Mohamed geen enkele andere homoseksueel (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u mensen kent die problemen kregen omwille van hun geaardheid stelde u vaagweg gehoord te hebben van een moslim die in Kenema zou doodgeslagen zijn nadat hij betrappt werd met een andere man. U kon zich echter niet herinneren wanneer dit gebeurde (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verder haalde u spontaan aan graag te lezen over homoseksualiteit, en meer bepaald over landen waar homoseksuelen geen problemen ondervinden (gehoorverslag CGVS, p. 23). Hierover doorgevraagd stelde u gewoon krantenartikels te hebben gelezen van kranten waarin op de markt gekochte voedingswaren verpakt worden, waarin u las dat homoseksuelen in bepaalde landen kunnen trouwen en er geen problemen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 23). Wanneer u dan gevraagd werd in welke landen volgens deze artikels homoseksuelen kunnen trouwen, kon u vreemd genoeg geen enkel voorbeeld van een dergelijk land geven terwijl u dit onderwerp nochtans zelf spontaan aansneed (gehoorverslag CGVS, p. 23-24). Van iemand die beweert homoseksueel te zijn in een land als Sierra Leone, waar homoseksualiteit niet of nauwelijks wordt getolereerd, en die bovendien aanhaalt graag over dit onderwerp te lezen, mag ongetwijfeld een ruimere kennis verwacht worden van de leefwereld van homoseksuelen en derhalve zijn eigen juridische positie of situatie binnen de Sierraleonse samenleving.

Tot slot kunnen eveneens ernstige bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde relatie met uw vriend Mohamed. Zo zouden jullie 3 jaar lang samen op school gezeten hebben en zouden jullie volgens uw verklaringen sinds december 2007 een - overigens zeer goede (gehoorverslag CGVS, p. 22) - relatie hebben, maar kent u de naam van zijn moeder niet, kan u slechts 2 van zijn zussen bij naam noemen, kent u evenmin de naam van zijn broer die in de Verenigde Staten zou wonen, en kent u de naam niet van de Moskee waarvan zijn vader Imam is (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 30). Bovendien weet u niet of Mohamed andere homoseksuelen kent, noch of hij al een eerdere relatie heeft gehad met iemand van hetzelfde geslacht (gehoorverslag CGVS, p. 16 en 22). U zou hem dergelijke vragen zelfs nooit gesteld hebben (gehoorverslag CGVS, p. 22 en 24).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met uw vriend Mohamed Sawani dan ook niet aannemelijk, zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten als gevolg van het feit dat u zou betrappt geweest zijn terwijl u seksuele betrekkingen had met Mohamed. Betreffende deze door u aangehaalde feiten dienen overigens een aantal vaststellingen gemaakt te worden die van aard zijn de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate verder te ondermijnen. Zo verklaarde u genoeg te hebben genomen met het feit dat de deur van de vertrekken van uw oom en tante op slot was en dus niet nog eens voor de zekerheid gekeken te hebben of ze al dan niet thuis waren alvorens u met Mohamed terug te trekken in uw kamer (gehoorverslag CGVS, p. 25). Vervolgens zou u ook nagelaten hebben de deur van uw kamer op slot te doen alvorens samen de liefde te bedrijven (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). Gevraagd waarom u dit niet deed, rekening houdende met uw eerdere verklaringen als zou uw oom u vermoorden indien hij zou weten dat u homoseksueel bent, antwoordde u verbazingwekkend genoeg dat de deur gesloten moet worden met een grendel en dat het niet altijd makkelijk is om ze daarna weer open te krijgen. Er zou dan immers hard aan het slot en de deur getrokken moeten worden zodat u de deur enkel op slot deed als u 's avonds gaat slapen (gehoorverslag CGVS, p. 26). Dergelijke verklaringen zijn gelet op het door u aangehaalde gevaar voor uw leven indien ontdekt zou worden dat u homoseksueel bent, echter geenszins overtuigend en integendeel van aard de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate verder te ondermijnen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Wat betreft de door uw advocaat geciteerde passages uit de Koran en verwijzingen naar de algemene situatie van homoseksuelen in Sierra Leone dient te worden opgemerkt dat deze irrelevant

zijn daar u in casu noch de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch uw beweerde homoseksuele geaardheid aannemelijk maakt.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand gekomen is, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, en in ondergeschikte orde van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker, onder verwijzing naar citaten uit de Koran, aan dat homoseksualiteit in Sierra Leone nog steeds als een misdaad beschouwd wordt en aan zijn homoseksuele geaardheid niet kan worden getwijfeld.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid weinig overtuigend of doorleefd overkomt, zijn kennis van de leefwereld en juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst praktisch onbestaand blijkt te zijn, er ernstige bedenkingen gemaakt kunnen worden bij zijn beweerde relatie met zijn vriend Mohamed zodat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten als gevolg van het feit dat hij zou zijn betrappt terwijl hij seksuele betrekkingen had met Mohamed. In de bestreden beslissing wordt er tenslotte op gewezen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten noch enig document dat zijn identiteit zou kunnen aantonen.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers wens om, onder verwijzing naar een aantal soera's van de Koran, voorafgaandelijk aan te tonen dat homoseksualiteit in Sierra Leone nog steeds als een misdaad wordt beschouwd en nog steeds niet getolereerd wordt slechts relevant is voor zover aan zijn homoseksuele geaardheid en de voorgehouden vervolgingsfeiten enig geloof kan worden gehecht, wat niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.5. Waar verzoeker betoogt dat hij zijn homoseksuele geaardheid op 15-16 jarige leeftijd ontdekte en hiermee op een zeer individuele en gesloten wijze omging, de leefwereld en de juridische positie van homoseksuelen geen enkele relevantie heeft en dit bezwaarlijk van dien aard is dat zijn homoseksuele geaardheid in twijfel kan worden getrokken, wijst de Raad erop dat de ernst en geloofwaardigheid van verzoekers problemen ondermijnd worden door het feit dat hij ondanks zijn beweerde homoseksuele relatie sinds 2007 met Mohamed, de zoon van een imam, totaal niet op de hoogte blijkt te zijn van de juridische positie van homoseksuelen in zijn land van herkomst en de holebi-beweging in het algemeen,

hij noch zijn vriend ooit pogingen hebben ondernomen om kennis te vergaren over hun positie als homoseksuelen en hij zelfs geen kennis heeft van het overlijden van Fanny Ann Eddy, oprichtster van de Sierra Leone Lesbian and Gay Association (SLLAGA), noch van het bestaan van deze organisatie, ondanks het feit dat hij in Freetown verbleef (gehoorverslag p. 13 tot en met 16, 23 en 30). Van verzoeker wordt niet gevraagd dat hij volledig op de hoogte is van de complete juridische context, noch van de werking van SLLAGA. Van iemand die zijn land van herkomst ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid kan wel redelijkerwijs verwacht worden dat hij duidelijke verklaringen aflegt omtrent deze problematiek, waaruit kan afgeleid worden dat hij effectief betrokken en geïnteresseerd is. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat in zijn gemeenschap en familie homoseksualiteit niet wordt getolereerd (p. 12) en dat dit ook het geval was voor zijn vriend Mohamed.

2.6. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekers verklaringen het benodigde realiteitsgehalte ontbeert, inzonderheid met betrekking tot de gebeurtenis op 24 april 2009 waarbij hij door zijn tante werd betrappt terwijl hij in zijn kamer de liefde bedreef met Mohamed en zijn vlucht naar Gambia en de toevallige vondst in de buurt van een club van een tas met daarin een Nederlands paspoort van een look-alike waarvan de identiteitsgegevens bovendien grotendeels overeenstemmen met die van verzoeker.

Zo is het ongeloofwaardig dat verzoeker en zijn vriend, gelet op het risico betrappt te worden, niet de nodige voorzorgen zouden hebben genomen teneinde te voorkomen dat iemand van de familie zomaar in de kamer kon binnenstappen op het ogenblik dat zij samen waren. Verzoekers argument tijdens het gehoor (p. 26) dat de grendel van de deur klemmt en *“het niet altijd gemakkelijk (is) om daarna terug open te krijgen”* en men *“soms hard (moet) trekken”* is niet aanvaardbaar. Verder is het niet realistisch dat verzoeker naakt naar zijn vriend Zakaria *“verderop”* loopt, daar vertelde dat hij betrappt werd terwijl hij de liefde bedreef met Mohamed en Zakaria, omdat hij hem graag mocht, zei dat verzoeker bij hem mocht blijven terwijl hij ging informeren naar verzoekers situatie. Zo is het evenmin geloofwaardig dat zijn vriend Zakaria verzoeker een Sierra Leonees laissez-passez verschaftte en hem dezelfde dag met de auto naar Gambia bracht naar het huis van een neef van Zakaria en dat deze één/3-4 dag(en) later een zak vond met een paspoort in met daarop een foto van een man die op verzoeker leek (p. 29).

2.7. Ter terechtzitting, gevraagd naar de luchthaven waar vandaan verzoeker vertrokken is, verklaart hij uit Gambia te zijn vertrokken, zonder te kunnen preciseren vanuit welke luchthaven, in het bezit van een vals Sierra Leone paspoort, dat hij onderweg heeft verloren en beweert hij het Nederlands paspoort op naam van Kanu Amara, waarmee hij op de luchthaven van Zaventem werd onderschept, te hebben gevonden op de luchthaven te Zaventem. Deze verklaring is incoherent met zijn verklaringen daaromtrent afgelegd tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en kan niet te wijten zijn aan eventuele taalproblemen omdat verzoeker op het einde van het gehoor bevestigde dat er tijdens het gehoor *“een probleem (was) met Gods wil maar voor de rest (...) alles duidelijk (was)”* en hij ter zitting, gewezen op de naam van zijn instapkaart en ticket - dezelfde naam vermeld op het Nederlands paspoort - zijn in het begin van de zitting gestelde bewering, herhaalt en bevestigt, met name dat hij het Nederlandse paspoort gevonden heeft op de luchthaven van Zaventem. Deze manifeste leugenachtige verklaringen ondermijnen volledig verzoekers beweerde vrees voor vervolging.

2.8. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker geen documenten voorlegt die zijn identiteit, afkomst en nationaliteit aanwijzen.

2.9. De Raad besluit dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in zijn hoofde aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Gelet op het ongeloofwaardig relaas en de ongeloofwaardige verklaringen en het

gebrek aan bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst komt verzoeker evenmin in aanmerking voor de toepassing van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt zodat de schending van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet niet dienstig wordt aangevoerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS